

videre i denne Sag, det ved jeg ikke, og jeg maa overlade til det højtærede Ting, om man mener, at der muligvis kan komme noget bedre ud af Forhandlingerne angaaende denne Sag.

Marineministeren (Ravn): Det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Forundring over, at Lovforslaget er fremsat i Aar omtrent i samme Skikkelse som de tidligere Aar. Dertil vil jeg dog bemærke, at der er foretaget en Nedsættelse derpaa til et Beløb af 60,000 Kr., saa det er dog en ret god Forandring. Naar der ikke er foretaget flere Forandringer, er det, fordi Ministeriet efter fornyet Overvejelse er kommen paa det rene med, at det ikke kan fremsætte Forslaget bedre. De Henstillinger, Udvalget i sin Tid fremkom med, har Ministeriet ogsaa overvejet, og jeg vil anbefale dem, der have Interesse for Sagen, at gennemlæse Bemærkningerne til det i Samlingen 1896 fremsatte Forslag til Lov om Søværnets Ordning, i hvilket Ministeriet har udtalt sig om disse Henstillinger. Jeg er da overbevist om, at enhver, der studerer dem med nogen Opmærksomhed, vil finde — ja, ikke at Ministeriet ubetinget har Ret, men at der er givet overordentlig gode og vægtige Indlæg *mod* disse Henstillinger. Der er da ogsaa en ret god Grund til, at Ministeriet ikke har ændret sit Forslag, og det er den, at Udvalget jo ikke har stillet et eneste Ændringsforslag. Dernæst omtalte det ærede Medlem noget, som aldeles ikke ligger for i denne Lov, nemlig Marineministeriets Ordning, og derpaa skal jeg derfor slet ikke svare. Men naturligvis *kan* Marineministeriets Ordning ogsaa komme til Behandling her, og naar det sker, skal jeg være fuldstændig parat til at besvare det ærede Medlems Udtalelser herom. Jeg skal blot bemærke, at naar han sagde, at Marineministeren havde en stor Stab, medens Krigsministeren ingen Stab havde, saa skulde jo den lille Stab, Marineministeren har, have — og har til Dels — de samme Forretninger, som den store Generalstab har i Hæren, saa det er kun smaat, hvad Marineministeren har i Forhold til, hvad Krigsministeren har til Behandling af samme Slags Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem kom tilbage til „Mundkurven“, vil jeg spørge, naar den egentlig har generet ham; thi det var i Halvfjerdserne, den kom, og i 1881 har han jo været i Korsør og talt livligt til Forsvar for Kjøbenhavns Befæstning (*S. Bojesen*. Aldrig! Jeg protesterer, jeg skal paa visse det!) Jeg skal i saa Henseende blot nævne,

at der er en Beretning i „Korsør Avis“ fra den Dato, som jeg tror nok, er mere eller mindre godkendt af det ærede Medlem; i hvert Fald skulde man i højeste Grad misforstaa Beretningen, naar man ikke fik ud deraf, at det ærede Medlem talte til Forsvar først og fremmest for Søbefæstningen, men ogsaa for Landbefæstningen. Men det kan jo være, at det ærede Medlem er blevet bagvadsket, det sker jo saa tit i denne Verden, og i hvert Fald har man Lov til at forandre sin Mening fra 1881 til nu. Paa et enkelt lille Punkt, med Hensyn til Chefen paa Orlogsværftet, har det ærede Medlem da forandret sin Mening fra 1895 til 1896, og saa meget lettere kan det da ske, at man skifter Mening fra 1881 til 1897 med Hensyn til Befæstningen. Da jeg nævner dette om, at det ærede Medlem har skiftet Mening med Hensyn til Chefen paa Orlogsværftet, vil jeg gerne dokumentere det. I 1895 siger det ærede Medlem ved 1ste Behandling af Søværnsloven den 27de November 1895 (Rigsdagstidende Sp. 1747), hvad jeg maaske med Formandens Tilladelse maa oplæse: „Hvad den anden Admiralspost, vi have, angaar, nemlig Værftschefen,“ — jeg læser det ordret — „som jo har en meget stor, betydningsfuld og ansvarsfuld Post og er kommanderende ved mange Lejligheder, er det fuldstændig rigtigt, hvad ogsaa tidligere er vedtaget, at han har Admiralsrang.“ Det sagde det ærede Medlem i 1895. I 1896 — jeg skal tage en Reservation — men i 1896 har han som Ordfører for Udvalget ment, at det var aldeles urimeligt, at Chefen paa Orlogsværftet var Kontreadmiral. Der skulde være en Viceadmiral og en Kontreadmiral, der kommanderede en Del af Flaaden, men som Værftschef var det aldeles urimeligt, at han er Kontreadmiral. Nu vil jeg indrømme, at det kan være, at jeg gør det ærede Medlem Urét, thi det sidste sagde han kun som Ordfører for Udvalget, og der har maaske været en stor og bitter Kamp mellem ham og de øvrige Medlemmer af Udvalget, hvori det ærede Medlem er blevet besejret, saa at han ikke har udtalt sin egen, men Udvalgets Mening. Efter hvad jeg har erfaret, har dog det omhandlede Udvalg ikke været saa overordentligt stridbart lige over for det ærede Medlem. Men altsaa, her er et Tilfælde, hvor det ærede Medlem allerede i Løbet af to Aar har skiftet Mening, og det er derfor ikke saa underligt, at det ærede Medlem om Befæstningen kan have skiftet Mening fra 1881 til 1897.